

Støtteforeningen "Hjælp de ældre i Rumænien"

Formandens beretning 2012

Da vi sidste år vedtog, at ændre vores vedtægter, således, at vi overgav plejehjemmets drift til Torben, og valgte at starte et nyt kapitel i foreningens historie, tror jeg ikke helt vi vidste hvad vi gik ind til, men det tror jeg vi er ved at have fundet ud af.

Sidste år, var der en stor udskiftning i bestyrelsen. Jørgen var, som den eneste gammel i gårde, jeg havde kun siddet der 1 år, og de 5 andre var helt nye ansigter. Det skulle desværre også vise sig, at Christian der blev valgt sidste år, aldrig nåede et eneste af vores møder, han fik et chef job, og havde derfor ikke tid.

Med stor gru, måtte vi også konstatere, at vi som bestyrelse havde et kæmpe problem, ingen af os kendte noget som helst til vedligeholdelse af vores hjemmeside og det var næsten det værste der kunne ske. Vi gjorde et par hæderlige forsøg på, at få det til at fungere, men det gik helt galt, og begge gange måtte vi ty til Holger. Han var så flink og gjorde et stort arbejde med at rette op på de skader vi havde lavet. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg har prøvet at få Holger tilbage i bestyrelsen igen, det ønsker han ikke, men han har tilbudt os, at så længe vi ønsker det, vil han gerne påtage sig arbejdet med vores hjemmeside. Det er den største gave vi kunne få, vores hjemmeside er vores ansigt ud ad til, og uden den, ville vi godt kunne pakke sammen. Fra os alle sammen skal der lyde et kæmpe tak til dig Holger, du gør et enormt arbejde og resultatet er så flot. 1000 tak. Til de, som ikke har mulighed for at se vores hjemmeside, kan jeg fortælle, at der på forsiden er lagt billeder ind, af alle vores donations modtagere, hvis man så klikker på et billede, kan man læse om den enkelte sag.

I den forbindelse vil jeg lige gøre opmærksom på, at hver enkelt af vores "kunder" har givet tilladelse til, at vi bruger billederne og skriver deres historie.

Vi havde mange gode ideer til hvordan vi ville udføre vores job, jeg kan huske, at jeg stod her for et år siden og fortalte jer, vi ville prøve, at få et samarbejde op at stå med bl.a. lægen, for ham af alle mennesker måtte vide, hvem der havde brug for hjælp, det ved han sikkert også, MEN vi måtte konstatere, at det, at man har valgt et erhverv, hvor ens fornemste opgave er, at hjælpe andre mennesker, ikke forhindrer en i at tage imod lidt bestikkelse.

Så var der præsten, ham måtte vi da kunne stole på, men også her blev vi skuffede.

Da vi havde tænkt mange muligheder igennem og talt med en Rumæner om forholdene i Rumænien og spurgt ind til hvem vi kunne stole på, blev det meget klart for os, at de eneste vi kunne stole på, var os selv.

Det var selvfølgelig en kedelig opdagelse, men på den anden side gav det os fred til, at komme i gang med det egentlige arbejde.

Vi brugte en del krudt på, at prøve at forestille os, hvad det var for nogle behov de ældre havde, vi ment selvfølgelig, at når man bor i et land, hvor vinteren er meget kold så må ens højeste ønske selvfølgelig være en varm vinter jakke, et par støvler eller en varm dyne. Vi gættede på mangt og meget og i sidste ende skulle det vise sig, at vi gættede helt forkert.

Da jeg skulle til Kroatien i min sommerferie, som jo ikke ligger så langt fra Rumænien, besluttede vi i bestyrelsen, at jeg skulle køre et smut forbi Bagaciu og prøver og lave de første ansøgninger, så vi kunne få en fornemmelse af, hvad de havde behov for.

Jeg havde min egen tolk med og for at komme i gang bad vi en af sigøjner damerne, som jeg kendte fra tidligere besøg, om hjælp. Hun tog os med på besøg hos nogle familier og vi begyndte at skrive ansøgninger. Derefter gik vi en tur gennem byen og tog fat i nogle af de ældre mennesker vi mødte på vores vej. Den ene dag i Bagaciu fik vi skrevet 10 ansøgninger, hvilket vi på det tidspunkt troede, repræsenterede et godt udvalg af, hvad vi ville støde på af sager, men tro mig vi blev klogere, vi havde kun set toppen af isbjerget.

Med på turen havde jeg også en hel del smykker og hår ting, som vi fik foræret sidste år til generalforsamlingen, ting som vi skulle prøve at sælge i Rumænien. Vi havde i bestyrelsen besluttet, at vi ville prøve at finde nogen som vi regnede med vi kunne stole på, de skulle sælge disse ting og som tak for hjælpen ville de få ½ af indtægterne, den anden ½ skulle i foreningens kasse. Jeg fandt 2 familier, som jeg troede jeg kunne stole på. Men det skulle siden hen vise sig, at det kunne jeg ikke, vi har aldrig set en krone af de penge og kommer nok heller aldrig til det. Det gjorde mig dybt skuffet og ked af det, men som vi blev enige om i bestyrelsen måtte vi vende det til noget positivt, vi fik hjulpet 2 familier, og vi håber, at de trods alt har måttet arbejde lidt for pengene.

Efter sommerferien gik bestyrelsen i gang med, at kigge på ansøgninger, som jeg havde med hjem, og her viste der sig et helt andet billede af behovet i Bagaciu, end det vi havde gættet på. Der er et stort behov for hjælp til medicin og lægehjælp, nogle manglede brænde til vinteren, andre hjælp til huslejen og andre igen manglede hjælp til ALT. En ting, som satte gang i mange tanker var, den økonomiske hjælp til at komme til lægen. I Rumænien har man ret til, at komme til lægen lige som vi har det her i Danmark, MEN lidt penge under bordet skader aldrig, på en måde er det jo forkasteligt, at vi vælger at give penge til et sådant formål, og derved støtte korruptionen, men omvendt hvad skal de stakkels mennesker gøre.

Efter at bestyrelsen havde behandlet de ansøgninger der var kommet ind, blev det besluttet, at Erik T og undertegnede skulle tage en tur til Bagaciu for, at lave flere ansøgninger og dele donationer ud. Vi prøvede, i sidste sekund, at finde en der ville sponsorere vores rejse, men de lykkedes desværre ikke, så aftalen blev, at vi selv betalte ½ af rejseudgifterne den anden ½ betalte foreningen. Det er et punkt som vi stadig væk har med på dagsordenen, vi skal have fundet ud af, hvordan vi gør det i fremtiden. Vi håber på, at vi på et eller andet tidspunkt, kan finde en sponsor som vil hjælpe os. Med på

turen havde vi også mit 12-årige barnebarn, hun var naturligvis med for min regning, og har ikke på nogen måde belastet foreningens budget, tværtimod gjorde hun, at leje af bil og benzin blev lidt billigere for foreningen fordi omkostningerne blev delt i 3 og ikke kun i 2 dele.

At have mit barnebarn med havde en anden fordel, som vi ikke viste noget om hjemmefra. Det viste sig desværre, at der tidligere havde været nogle mennesker i Bagaciu, som gav sig ud for at ville hjælpe, det viste sig desværre at være nogle plattenslagere, men det, at vi så kom og havde et barn med fik dem til at se os som troværdige mennesker.

Hjemmefra havde vi selvfølgelig prøvet, at kigge lidt på hvem vi kunne hjælpe og hvor mange penge de skulle have. De beslutninger måtte vi justere lidt undervejs, og en enkelt ansøgning skulle undersøges lidt nærmere, mere om det senere.

Vi tog af sted sidst i september, og planen var, at vi skulle have den samme tolk med, som jeg havde haft med i sommerferien. 3 dage før vores afrejse måtte jeg så konstatere, at hun desværre heller ikke var til at stole på.

Vi måtte tænke meget hurtigt, for hvis vi stod i Bagaciu uden tolk var det hele spild af tid og penge.

Men vi fandt en tolk, Andreea, Susi og Titi's datter. Vi lavede en hurtig aftale med hende, hun skulle stå til vores rådighed mens vi var der, og for det ville vi give hende 500,00 Lei.

500,00 Lei er mange penge, men det skulle vise sig, at de penge var givet rigtigt godt ud, Andreea er en engel, at have med på sådan en mission, hun er utrolig vellidt, hun er god til at tale med mennesker, hun er god til at holde i hånd og trøste, når der er brug for det, hun har været en fantastisk repræsentant for foreningen. Selv efter vi er rejst hjem, har hun fortsat vores arbejde, hun sender nyt hjem om vores brugere, og kontakter os, hvis der er hastesager.

Vi ankom sent om aftenen til Bagaciu og hilste lige kort på Andreea, vi aftalt, at mødes næste morgen.

På vores morgen møde fortalte vi Andreea om foreningens formål og hvilke forventninger vi havde til hende, Susi deltog også i mødet og hun var en kæmpe hjælp, hun gav os navn og adresse på en masse mennesker, som hun mente havde brug for hjælp.

Efter mødet startede så en dagsmarch af de lange, vi travede fra hus til hus, vi hørte livs historie, der både var rørende, spændende og tragiske, vi holdt i hånden og tørrede mange tårer bort. Efter 10 timers march og 16 nye ansøgninger, lykkedes det os, for anden aften igen at komme for sent til aftensmaden. Vi var trætte i benene, men også oven i vores hoveder, vi havde set mere fattigdom og elendighed end nogen af os havde forestillet sig. Når man går en tur i Bagaciu, ser man meget elendighed, men jeg kan betroe, at når de mange porte lukkes op så viser byen et helt andet og meget mere

skræmmende ansigt. Den dag fik tårerne frit løb og det var ikke tårer der blev grædt i solidaritet med de ældre, det var tårer over, at mennesker i 2012 i et land, der er medlem af EU er tvunget til at leve under så kummerlige forhold.

Efter en velfortjent aftensmad, var det tid til at arbejde igen, de 33.000,00 danske kroner vi havde med skulle fordeles, og 1 enkelt af vores sager skulle vendes og drejes for at finde den rigtige løsning.

Efter et par timers søvn, var den store dag kommet hvor vi skulle til at dele donationer ud, 25 mennesker, der ville blive glade og en enkelt der ville blive meget skuffet og ked af det. Vi troede, at denne dag bare ville blive hygge, men helt så nemt gik det ikke.

Det var efterhånden begyndt, at gå op for byens beboere hvorfor vi var der, og flere kom og spurgte om vi ikke kunne hjælpe dem, desværre måtte vi gang på gang sige nej, kassen var tom og nogle af dem, der bad om hjælp var unge mennesker.

Nu er det sådan, at når man starter noget nyt, skal der være plads til lidt fodfejl. Den sigøjner kvinde, som jeg fortalte hjalp os i sommerferien, har det meget svært, hun er for ung til at være modtager af vores donationer, men fordi hun havde hjulpet os, blev vi i bestyrelsen enige om, at vi ville hjælpe hende med nogle penge til medicin efter princippet noget for noget, og her må vi nok erkende, at vi begik vores fodfejl. Det, at vi havde hjulpet hende fik hendes søster til, at gå totalt i slevsving, fordi vi ikke også ville hjælpe hende. Søsteren er en meget barmfager dame, med et organ, der til fulde matcher hendes barm, og jeg kan love jer, at hendes organ blev brugt mere end flittigt, hun råbte og skreg, svinede Andreea og os til. Normalt mener jeg, selv at jeg er et roligt menneske, men her fik jeg nok, hun fik med store bogstaver fortalt, om foreningens arbejde og derefter måtte jeg bede hende holde mund, hvis vi skulle høre mere på hendes ævl, ville vi forlade Bagaciu her og nu og tage alle vores penge med hjem igen, det fik hende til at lukke munden. Men det holdt ikke så længe, et par timer senere mødt vi hende igen og der var hun ude og messe for dem, der gad, at høre på hende, hun blev dog meget stille da hun fik øje på os.

Vi har haft mange lange snakke om, hvordan vi skulle få afleveret vores donationer, hvordan skulle vi få kvitteringer på det, der blev købt osv. Enden på dette er blevet, at vi selv om vi tidligere har haft dårlige erfaringer med at stole på folk, så måtte vi gå ud fra, at hvis folk virkelig havde behov for hjælp måtte vi formode, at de gjorde som vi bad dem om. De har fået pengene i hånden, underskrevet en dags dato, og så har de fået udleveret en udfyldt kuvert, med besked om, at de skulle putte kvitteringerne i disse kuverter og sende dem til mig, hvis vi ikke fik kvitteringerne blev kassen lukket. Det var de alle indforstået med, men det gav lige en lille udfordring mere end 95 % af dem, havde aldrig før prøvet at sende et brev, så dette måtte vi så lære dem, vi har vist bare glemt at vise dem, at man skal slikke på kuverten for at lukke den, men det ved vi så til næste gang.

Det er gået ok med at få kvitteringerne hjem, der er kommet flere end forventet, men her er plads til forbedringer.

Dem der har fået hjælp til medicin, har fået hel eller delvis hjælp til et ½ år, det er der faktisk kun en meget kold og kynisk grund til, vi har at gøre med personer, der kan være døde og borte i morgen og så vil det være meget ærgerligt, at der ligger en masse penge og flyder, og tro mig flere af de efterladte vil ikke sende pengene retur til os. Jeg ved godt at det er barskt at sige, men sådan er virkeligheden og den må vi forholde os til.

Modtagerne af vores donationer blev selvfølgelig glade og igen blev der fældet mange tårer og uddelt mange kys og kram, og så blev der bedt så mange bønner for os, ikke kun for os men også for jer og jeres familier, jeg kan love jer, at når det en dag bliver vores tur til at skal herfra, er der ikke en eneste af os, der har noget at frygte, vi skal alle sammen opad, jeg kan ikke særligt meget Rumænsk, men den dag lærte jeg at genkende en bøn på Rumænsk. Jeg skal hilse jer alle sammen og sige jer tak for jeres hjælp og ønske jer alt det bedste for jer og jeres familier, og jeg har lovet at ønske jer, et langt og lykkeligt liv.

Det var egentligt ikke min plan, at gennemgå alle vores sager, vi har lagt beskrivelsen af dem alle på vores hjemmeside, men med tanke på, at kun ¼ af vores medlemmer har adgang til internettet vil jeg gennemgå dem her, nogle vil jeg gå let hen over, andre lidt mere i dybden med.

Inden jeg går i gang med denne gennemgang er der lige lidt oplysninger som jeg lige skal have afleveret.

Tidligere har jeg omtalt vores rejseudgifter, det er jo en ny post på regnskabet. Tidligere har bestyrelsen altid rejst gratis med Torben derved, den mulighed har vi ikke mere. Jeg har af Torben fået en forklaring på dette, men for at sige det lige ud, så får I den ikke, Torben er ikke til stede i dag og jeg vil ikke stå her og udtale mig om hans forretning, dette håber jeg, at I vil respektere.

Som I også vil se senere i regnskabet er der heldigvis også en post som er forsvundet, nemlig vores porto, den har vores flinke revisor nemlig doneret, stort tak for det.

Rigtigt mange af os, har et hjertebarn i Bagaciu, vores lille butik. Huset står der endnu, og der var også lidt tøj i butikken, det viste sig, at nogle hollændere havde været en tur forbi. De kommer åbenbart, en gang om året, de medbringer lidt af hvert, denne gang var de kommet med tøj, voksen bleer og forskelligt langtidsholdbart mad. Maden var delt ud til beboerne i landsbyen. Vi "stjal" bleerne og delte ud til dem, der havde behov for dem, hvad der skal ske med tøjet ved jeg ikke. Jeg ved heller ikke, hvem disse hollændere er, men jeg håber, at jeg på et eller andet tidspunkt finder ud af det, måske det kan føre til en eller anden form for samarbejde.

Det, at få ting ned til butikken er også en af de ting som Torben tidligere har været behjælpelig med, men det kan desværre heller ikke lade sig gøre mere. Det er dog sådan,

at jeg i skrivende stund, stadig har et spinkelt håb om, at vi kan få noget tøj med derned og så holde åbent en enkelt dag næste gang vi kommer.

Da vi var i Rumænien i september, havde vi fyldt vores kufferter med brugt vintertøj, det delte vi gratis ud, jeg var også så heldig, at jeg havde lavet en god forretning med min lokale Rema 1000 og fået 14 par læsebriller til en billig penge, dem delte vi også gratis ud, det var absolut en god ide.

Vi har lavet en ny folder, den vil vi selvfølgelig gerne have så mange som muligt til at læse, det kræver at vi finder så mange steder som muligt, hvor vi kan dele den ud, vi har nogle med nu, som I meget gerne må tage med jer og dele ud af, vi laver gerne flere og sender til jer.

Desværre havde vi ikke tænkt på, at guiden i Bagaciu jo også skulle informeres om vores ændrede vedtægter, så han fortalte vidt og bredt om vores arbejde med plejehjemmet, det er nu stoppet og den nye folder kommer med når vi rejser næste gang, som er den 18. april, her tager Ellen, Erik T. og undertegnede af sted igen.

Vi har p.t. nogle ansøgninger ude om sponsor støtte. Nogle af disse ansøgninger går på specifikke sager hvor folk f.eks. har bedt om byggematerialer, disse sager er "engangs" donationer og kan derfor lukkes hurtigt.

Vi har haft en artikel i ældresagens blad og det har været rigtigt godt, det har givet et par nye medlemmer og sponsorer. Vi har endda fået en ide til en ny aktivitet, en ældre herre ringede til mig efter at have læst artiklen og spurgte om jeg ikke kunne finde ham en kæreste i Bagaciu, hun måtte gerne være omkring de 90, en ide som vi måske skulle overveje.

Sidste år, da vi modtog smykkerne fik vi også en masse blyanter og viskelædere, dem havde Erik og jeg med derned. Da der ikke var nok til alle, aftalte vi med inspektøren, at hun fordelte dem til de børn der var mest trængte. Jeg skal hilse fra hende og sige 1000 tak.

Vi har i 2012 hjulpet 25 ældre mennesker i Bagaciu, vi har ikke kunnet fjerne deres trængsler eller sygdom, men vi har gjort deres liv en lille smule nemmere, det er mit håb, at vi i 2013 kan få samlet endnu flere penge sammen, så vi kan hjælpe endnu flere, mit håb er, at vi inden vi når udgangen af 2013, har delt dobbelt så mange donationer ud, som vi gjorde i 2012, jeg tror det kan lade sig gøre, hvis vi står sammen og prøver på alle mulige og umulige måder at gøre opmærksom på vores forenings arbejde.

Til sidst vil jeg gerne have lov til, at sige jer alle sammen en stor stor tak for jeres støtte, man skal passe på med at rose sig selv, så derfor syntes jeg I alle sammen skal klappe sidemanden på skulderen og sige godt gået. Vi har begået vores fejl og vi kan blive bedre, men en ting er helt sikkert vi gør en forskel.